

Lắng nghe Thu về hát giữa cõi nhân gian ...

** Kính dâng những người mang chiếc áo cô
đơn đem Tuổi trẻ, Lý tưởng & Tình yêu dần
thân vào đời...*

Cư sĩ Liên Hoa

*Thu mang những lớp phù vân
vương tràn tia nắng, gọi lời trùng khơi
ồ kìa hạt bụi tuôn rơi
hình như đời vội quên chẳng lối về*

*đường xa ngàn lối rong chơi
cỏ xanh mờ khuất đỉnh đồi tình sương
vạn lời gọi gió vàng hương
nhân gian mở ngõ, đón thu trở về..*

Mưa thật nhiều suốt đêm qua, những ánh chớp loé sáng, vẩy vùng trên bầu trời như rượt đuổi nhau với những nụ cười sáng rực. Mưa trút xuống dù không mời gọi, như réo rắc, mang âm thanh rì rào giữa đêm khuya, vọng vang đến những tấm lòng muốn vươn cao lên trên cuộc sống, phiêu lãng, vô thường. Anh đó ư? em đó sao? Chúng ta là ai trên cõi đời hay chỉ là những thân phận nhân sinh mỏng manh đi hoang trên hành tinh, vất vưởng tìm lại mảnh tâm, những tiền kiếp gọi hình, đổi dạng. Bản nhạc mưa hoà tấu cùng cơn lạnh, hình như làm thấm thía đến tận cùng cõi lòng hoang vắng, khiến trời cũng đổi tánh, mang hơi lạnh bùng toả ra, làm cho nghĩ đến những phận người bấp bênh trước đời sống, làm than đi dưới cơn mưa tầm tã vì cuộc mưu sinh, chợt nghe tim mình thót lại, day dứt, xót xa khôn nguôi.

*Có mùa mưa hối hả lúc đêm qua
Cùng cơn lạnh, vô tình bày cuộc tiệc
đời chơi vơi, từng chân bước đơn côi
trong hoang vắng, dấu chân vang lời hát*

*kìa em bé, nhìn mưa, lời tha thiết
phận con người, sao ướt lạnh xót xa
trái tim em mong giữ cõi ngục buồn
xin rải xuống hoa từ bi ấm đẹp...*

Cuộc phù sinh với những cơn huyễn mộng, nhưng là đời người mà, nên tự bản chất là phải có khổ đau, có hạnh phúc, có vui có buồn, có ưu tư, có nông nổi...thể hiện cho kiếp nhân sinh trên bước đường sinh tử. Người từ thưở ra đi, vào cơn gió bụi, bụi của mưa, của gió hay là dòng nước mắt buông rơi. Không phải là chúng ta từng đi đếm những giọt nước mắt khổ đau của đại dương, được nhân lên qua vô lượng kiếp, để tìm lối về trong cơn mộng của thân năm uẩn. Hãy hát vang lên khúc hát ngàn xưa, nối lại tâm tình đứt quãng khi mộng mị bủa vây, để thấp sáng ngọn đèn của chân tâm, nhìn rõ thực tại, thấy lại nụ cười hiền hoà của đức Phật vẫn hằng có mặt trong tự tâm.

Người con Phật trước bao nhiêu sóng gió của cuộc đời, vẫn là người biết hát ca, hát rong vang lên trên đường đời, để nghe rõ tiếng của nhân nhục, tiếng từ tâm ... luôn thôi thúc, sống vững vàng trong tâm, để bước chân đời không vấp ngã. Tiếng hát đó có thể là âm thanh bằng lăng, thể hiện tâm tư, vút cao lên hoặc có thể là tiếng hát toả dịu ra trên đôi mắt, nhìn, quán chiếu vào nội dung của Phật chất hay là sự im lặng tịnh thanh.

Buổi sáng nay, sau thời Thiền tọa, hình như Thu đang có mặt, đâu đây. Tiếng chân Thu long lanh kỳ diệu, có hương thơm của lá vàng, ngọt ngào của sự chuyển mình, biến hoá và lắng nghe lại tâm mình, cảm nhận những băng khuảng, trần trở vẫn còn dày đặc. Những bước chân hoang trên cuộc trần thế, mở ra những con đường đi bất động trước những vô tình, hoang vắng. Những ưu tư về cuộc đời là giây phút kéo lại cái tâm muôn trùng nổi sóng. Lặng yên để chuyển động và từng cơn sóng vỗ, để rồi tịnh lặng, sinh diệt, vắng lai. Đi tìm cảm thọ qua những phóng ảnh của mình, tìm hình bóng của những vọng tưởng rã rời, tìm những phù du trong cuộc đời hiu quạnh

*Ta về ru lại nhân gian
Nghe thu giũ võ, vẫn hoài giấc mơ
Lá vàng vừa chớm nụ thơ
lời thưa sắc giới, còn mang cuộc đời*

*bên kia đỉnh núi trắng lơ
em mang hạt bụi trên tầng mộng say
ngồi ôm viễn mộng mây bay
âm thanh vô tự đón mời chân tâm..*

Tiếng khóc chào đời để tỏ lộ một hữu tình có mặt, một mối tình thủy chung, với những nghiệp lực vương mang từ quá khứ đem về hiện tại, để tạo thành nhân dáng, tánh tình, suy tư, cuộc sống. Trong Kinh Pháp Cú, đức Phật dạy rằng: “*Muốn biết kiếp quá khứ ra sao, hãy nhìn đời sống hiện tại. Cũng như muốn biết đời sống tương lai, cũng nhìn vào những gì làm của hiện tại*” (Dục tri tiền thế nhân, kim sinh thọ giả thị. Dục tri lai sinh quả, kim sinh tác giả thị).

Và mỗi người khi lớn lên, có sự suy tư về thân phận con người, đều mong muốn đi tìm đáp án cho cuộc đời, trước biết bao nhiêu là ẩn số, biến dịch...Ai là không mong ước được hạnh phúc, giàu sang phú quý, sức khỏe sung mãn ...nhưng rồi, khi nghiệp lực có mặt như cơn gió- có thể là gió thoảng, có thể là

cuồng phong vũ bão, đã làm cho cuộc đời có nhiều biến chuyển, để cho người lãng tử đứng lạng mình trước cuộc phù du và hỏi rằng: cuộc đời là gì?

Vào những năm đó ... Đất nước tôi đang có chiến tranh. Không khí chết chóc lẫn thanh bình chen chân có mặt, giành giật nhau, nhưng mọi người ai nấy đều cần phải sống. Khi trong mùa thi cuối năm, tôi thường đến một ngôi Chùa lớn tại giữa trung tâm Saigon, tìm chỗ thanh vắng để ôn bài thi. Mặc dù là nằm gần nơi đại lộ, thị tứ, xe cộ tấp nập, tiếng xe tiếng còi thường réo vang, nhưng bên trong khuôn viên ngôi Chùa này, cảnh trí lại thanh tịnh, im lắng.

Hai bên hông của ngôi Chùa, được tạo cảnh rất là đẹp, theo hình dáng cây cảnh bonsai của Nhật bản. Không gian yên tĩnh, có bụi trúc vàng, có nước chảy róc rách, có hồ nước trong vắt, có những con cá vàng lượn lờ dưới nước. Những cánh chim xoè cánh, bay sát mặt nước, rồi bay lên đậu trên cành trúc, cất tiếng hót, hoà ca, khua động không gian. Ôi, cảnh đẹp và thanh bình quá.

*Cành trúc lá vàng
Đong đưa trước gió
Khi tâm bỏ ngỏ
giọt nước nhỏ to
em từ cơn gió
bay ngược dòng đời
hỏi nhau lối nhỏ
đỏ mắt đi tìm
bờ tâm quên ngỏ
bỏ ở chốn nao
dưới chân em, gõ
con nước bóc vỏ
vỡ hạt sen nhỏ
có phải em là...*

Có những ngày, ngồi ôn bài thi từ sáng đến chiều, để bên cạnh chõn ngồi là ổ bánh mì, bình nước uống. Tôi đã có những ngày đẹp tại nơi chốn này, vì mỗi ngày khi trở về nhà trọ, hình như đều mang theo mình một cái gì đó nên thơ, ấm áp, khó diễn tả. Tiếng chuông, tiếng mõ, tiếng mộc bồng, tiếng chuông đại hồng, lời kinh sáng chiều ... có mặt trong tâm tôi, thật là gần gũi, thân thương.

Cũng ở nơi đây, tôi đã gặp vị Thầy trẻ học cùng trường và đã bị vô thường đem đi khi tuổi còn rất trẻ, với lý tưởng vẫn còn mang nặng trên đôi vai. Trong bài viết « chiếc áo cô đơn » ghi lại năm nào, tôi đã quì xuống trước di ảnh của Người và đã khóc.

Cũng ở nơi đây, sau nhiều ngày đến tìm chỗ yên tĩnh để ôn bài, học thi, tôi lại được duyên lớn là quen biết vị Tôn Túc lớn của Phật giáo- Thầy Thích Thanh Kiểm. Có lẽ, vì chỗ tôi hay ngồi ôn bài thi, lại gần Thất và Văn phòng của Thầy và ngày nào cũng thấy người học trò này đến, nên chắc có cảm tình. Biết Thầy có dạy « Cẩm hoa Nhật bản » tại phòng lớp học được mở sau lưng Vãng Sinh Đường, tôi cũng có tham dự học, biết chút chút, nhưng lại không giỏi gì. Những lúc ngồi chán, đứng dậy, cầm quyển sách trên tay, đi tới lui để giảm gân

cốt, vừa đi vừa lẩm nhẩm đọc bài...gặp Thầy, tôi chấp tay xá và đón nhận nụ cười Từ bi của Thầy.

- Con ráng học và phải thi đậu nha. Nước mình chưa có thanh bình, chiến tranh vẫn còn. Rớt thì phải đi lính...

Thầy bỏ lửng câu nói, như một lời nhắn nhủ, khuyến khích, chia sẻ và như một cái gì chứa đầy ấp tình thương, nhưng đượm màu chua xót..

- Dạ, con cảm ơn Thầy ...

Những lúc thấy tôi không có cảm cú học, mà đi lòng vòng. Thầy gọi lại và kể vài câu chuyện về Phật Pháp, có ý nghĩa tâm linh rất hay, để chỉ dạy và cũng không hỏi là tôi theo tôn giáo nào.

Một hôm, tôi xin gặp Thầy và trình lên Thầy một bài viết trong quyển tập học sinh. Bài Tiểu luận dài mấy chục trang...nhờ Thầy đọc và cho ý kiến. Thầy ngạc nhiên, nhìn tôi và mở trang đầu ra đọc: “ Mật nghĩa Kinh Di Đà”.

- Mật nghĩa Kinh Di Đà. Ủa, bài này ai viết. Con viết à ? Như vậy, gia đình con là Phật tử ? Mà làm sao, con lại viết được một đề tài lớn như vậy, trong lúc mỗi ngày, Thầy đều thấy con đến đây để ôn luyện bài thi mà ?

- Dạ ! Thầy hỏi nhiều làm con hồi hộp và run quá Thầy à. Những trang giấy này được con nghiên cứu và viết vào lúc đêm về, khi chỉ còn lại một mình, yên lặng. Cảnh chùa, hình dáng của Thầy, lời Kinh mà con lắng nghe được khi đến đây, như một động lực nào đó, kéo con gần với đạo Phật và con viết...Không biết có đúng với tư tưởng của đạo Phật hay không ?

Hai Thầy trò đều im lặng, nhưng tôi biết chắc là Thầy rất ngạc nhiên về tôi, mà chính tôi, tôi cũng ngạc nhiên về chính mình, là làm sao tôi lại vượt qua đoạn đường dài như vậy ?

Vài ngày sau, Thầy trả lại tôi quyển tập, và đưa ra lời nhận xét rằng :

- Con viết rất hay, đúng lắm khi đưa ra những nhận thức về Phật giáo, nhưng chỉ thiếu dẫn chứng từ Kinh sách. Một bài viết có giá trị nghiên cứu, cần phải có sự dẫn chứng, rõ ràng, tương ứng, để chứng tỏ đó là những luận giải từ Kinh.. Mà sao con lại thích thú với Mật nghĩa của Kinh Di Đà ? Có thời gian, con cũng nên nghiên cứu thêm với tinh thần của tuổi trẻ. Phật giáo cần được dẫn thân, đem vào đời với sự sống, vì đạo Phật là đạo sống, hoàn thiện con người mình và người. Cõi Tịnh độ cũng còn có nghĩa là thiết lập nơi trần gian này..

Cõi Tịnh độ còn có nghĩa là được thiết lập ở cõi Ta bà. Lời của Thầy như một công án đối với tôi, người mới tập tễnh bước vào đạo. Nhiều khi, trong đời sống có quá nhiều khổ đau, bất hạnh...mà con người phải gánh chịu, khiến dễ nhầm chán đời sống, và mong mỏi được đi về nơi chốn nào đó, nơi không có khổ đau, không có nước mắt buồn rơi, chỉ thuần là an lạc, hạnh phúc.

Người ta chỉ nhìn thấy mùa Thu thật đẹp, có lá vàng, vàng lợt, vàng sậm. Có lá vẫn còn bám trên thân cây, có lá rơi tả tơi nằm trên đất, lay động theo từng cơn gió. Lá của sắc màu, lá của chuyên chờ, của tâm tình, của lúc ngồi lặng yên, cất lên lời hát, của lúc thổn thức đau thương, vui buồn, của những trường giang sóng gió, của đất trời chấn động, của cơn giông bão, của hạt mưa rơi, của nóng giận tử sinh, của từng mùa réo rắt v.v.. đã và đang ẩn chứa trong Thu, để Thu thực hiện hạnh kham nhẫn, đem cho đời những hình ảnh thật là đẹp.

Thu đẹp quá, mảnh mai vàng mỏng như người con gái lúc đợi chờ, như cánh chim bay lượn trên chiếc cầu ảo vọng, có mây trời trôi, có bước chân trên cõi đời, thâm khê, rung động, nhạt lên những màu mỡ của ước mơ ..

*Có phải tà áo em bay trong gió
chở hương thơm ngậy ngát buổi trời mây
hay nước mắt ngổ ngang trên vai nặng
mỗi lá rơi, vàng sậm cả cõi lòng ..*

Và người ta ca tụng, làm thơ văn, chiêm ngưỡng, tán thán. Mùa Thu là mùa đẹp nhất trong các mùa, trong trời đất, nhưng, những ai đang tâng bốc Thu trên cao của cõi đời, có bao giờ biết được nỗi lòng hy hiến của Thu, để cho chúng ta được thưởng thức các sắc màu tuyệt diệu. Chúng ta đang là Xuân mà, sao lại bỏ ra đi, để về nơi bão lửa, sa mạc với cơn nóng cháy của mùa Hè, bỏng da cháy thịt, để quay quắt trong mình những rã rời, hoang vắng. Ánh mắt Thu đượm buồn như nỗi sầu của thế kỷ, của vô tận, đi vào đời, để rồi chìm mình trong cơn lạnh giá của Động. Thu là đoạn đường đã qua với nhiều bi hài kịch, Thu cũng là bước đi nối tiếp với nhiều hy hiến, dâng tặng. Tại sao không ai nhìn thấy Thu trong giây phút hiện tại, nhìn vào chiều sâu vô tận của đáy tâm, có sự nhẫn nhục, để chia sẻ cùng Thu.

Nhận thức cuộc đời là Khổ, người con Phật vẫn đi vào đời với những tư lương hạn hữu, để đối diện với cuộc đời, mong tìm sự chuyển hoá khổ đau, bất hạnh. Nước mắt có tuôn rơi, khổ đau có mặt, nhìn lại tâm mình, quán chiếu và nhận được chất liệu trưởng thành, lớn mạnh, vững vàng, an tịnh, giải thoát có trong các khổ đau.

Những người mang chiếc áo cô đơn, chiếc áo hoại sắc như tấm lòng của sắc màu của Thu, đối với cuộc đời, với nội tâm là một chiến trường kỳ diệu, vinh hiển « *chiến thắng vạn quân, không bằng tự chiến thắng mình* ». Chiếc áo đó là cả một tấm lòng cao rộng, an nhiên, thư thái, chịu đựng, thử thách, bỏ rơi những hạn hẹp thường tình, để mở rộng cõi lòng với Tuổi trẻ trong sáng, với Lý tưởng cao vợi vợi và với Tình yêu tràn ngập, bởi Từ bi và Tuệ giác có mặt.

Có lúc nào chúng ta lắng nghe lại tiếng của Lăng Nghiêm trong một buổi khuya lắng đọng, nghe lại lời của Ngài A-nan trước đức Phật sau cuộc bể dâu của tâm...

« Con nguyện chứng thành đạo quả, hoá độ chúng sinh, để báo ân Phật. Xin Ngài chứng minh cho con. Trong đời ác năm trược, con xin nguyện dán thân vào trước, nếu như còn một chúng sinh nào chưa thành Phật, thì mãi mãi trọn kiếp con cũng không vào cảnh giới Niết Bàn »

(Nguyên kim đắc quả thành Bảo vương, hoàn độ như thị hằng sa chúng, tương thử thân tâm phụng trần sái, thị tắc danh vi Phật báo ân. Phục thỉnh Thế tôn vị chứng minh, ngũ trước ác thể thế tiên nhập, như nhất chúng sinh vị thành Phật, chung bất ư thử thủ nê hoàn...).

Lời kinh đó như là bài thơ tuyệt đẹp, đánh động và rung chuyển tâm thức của con người, để rồi dấm hy sinh tất cả cho lý tưởng, vào đời, tạo thành một đạo Phật dân thân, thiết lập cõi Tịnh độ trên cõi nhân sinh.

Người mang chiếc áo cô đơn đó, là người nhận thức được Tánh Phật có mặt trong tâm, và thiết lập sự giao thông giữa tâm và tâm, thể nhập để nhập thể, nhập thể để thể nhập, tương tức tương nhập, để làm hiển lộ Từ bi và Tuệ giác, bộ mặt thật của muôn đời. Người đó trở thành khiêm cung như mùa Thu, nói với tâm mình với Tam đề : « *Nguyện không làm điều ác. nguyện làm tất cả việc thiện. Nguyện cứu độ tất cả chúng sinh* » (Nguyện độ nhất thiết ác, nguyện tu nhất thiết thiện, nguyện độ nhất thiết chúng sinh) và Năm quán với tương quan giữa người và người, vạn vật : « *Công ơn Phật, Thầy Tổ, cha mẹ, mọi người trong xã hội ... để có vật thực này. Xét lại phẩm hạnh để thọ dụng phẩm vật. Tránh không để tâm tham đắm, mà chỉ xem đây là lương được để có sức khoẻ, thực hiện lý tưởng thành đạo* » (Nhất - kể công đa thiếu, lượng bỏ lai xứ. Nhị tôn kỳ đức hạnh, toàn khuyết ứng cúng. Tam phòng tâm ly quá, tham đẳng vi tâm. Tứ chánh sự lương được, vị liệu hình khô. Ngũ vi thành đạo cố, đương thọ thử thực).

Thu đã tràn về trên chiếc áo, tung bay trong gió ngược chiều, trước những cơn gió của thành bại, vinh nhục, được thu, hơn kém ... để tô đậm thêm màu áo của sở nguyện vì đời, thiết lập tương giao, để thực hiện cõi Tịnh với Phạm Thánh đồng cư, để báo đáp bốn ân.

Trong Kinh có nói : « *Đức Phật thường dạy rằng : Tất cả Pháp đều do nhân duyên sinh và cũng do nhân duyên diệt* » (Chư pháp tùng duyên sanh, diệt tùng nhân-duyên diệt, Ngã- Phật Đại Sa-Môn, thường tác như thị thuyết) để nói lên sự tương duyên tương sinh giữa vạn hữu, và cũng nói đến tâm nguyện của người này vì người kia và ngược lại, trên bước đường sống của đạo Phật, vì con người và vũ trụ, đều liên hệ lẫn nhau, trong sự thể nhập vào Phật Tri Kiến.

Trong một bài viết năm 2000, nhân khi đọc Kinh Pháp Hoa, tôi chợt có những cảm xúc và đã ghi lại :

« Trên cao, ánh trăng mười sáu mủm mỉm cười rục rờ. Mảnh trăng đã chín vàng, trường thành sau một đêm rằm ngời sáng, nên tròn trịa như tâm địa giác ngộ.

Gặp tuổi thơ, một thoáng đời của quá khứ vô hình lại là hiện tại. Quá khứ là hiện tại và tương lai cũng bỗng bột trong hiện tại. Phải có tâm “trống không” mới cảm nhận được bước chân tung tăng của trẻ thơ trên cánh đồng cỏ non, mới đủ vững mạnh để đôi tay ôm ấp cả hư không. Phải thực hành miên mật, phải có niềm tin chắc chắn rằng “tất cả mọi người đều có Phật tánh” và mình sẽ là vị Phật tương lai, hằng sống hoài với Tri Kiến Phật thì mới hiểu thấu được thọ lượng hay Pháp thân Thường trụ của Đức Phật theo “Khai tích hiển bản”, và trực nhận ra sự chuyển mình kỳ diệu của Long nữ trong phẩm thứ 12 , Đề-bà-đạt-đa của kinh Pháp hoa.

LONG NỮ

*Hỡi em! khi gió tràn về
con trắng mười sáu rạng ngời trên cao
tuổi thơ nào chỉ hôm này
tung tăng chạy nhảy, cánh đồng cỏ non*

*Trăng đưa ngọn lúa nội đồng
gió đưa hương thoảng phương trời đời xanh
đôi tay ôm ấp hư không
tóc mây tung xoắn, nụ cười thiên thu*

*Đôi tay em khéo vun đầy
hiện thân nam tử hiển bày tánh không
chơn như nào chút vướng trần
chuyển từ Long nữ, Trượng phu tướng đầy*

*Bước chân sen nở nhiệm màu
mười phương hoa trở trái dày thâm “ không”
đàn thiên trở khúc hoan ca
hóa thân lượng kiếp, lúc này nào hai.*

01.05.2000

Cuộc sống hiện nay có muôn vàn sự đau khổ, đổi thay, diễn dịch không ngừng, có mặt khắp mọi nơi. Lò lửa của tham sân si luôn luôn chực cháy bất cứ lúc nào. Lời nguyện xưa của người dẫn thân vào đời, mong chuyển hoá, làm đẹp cho cuộc đời, vẫn còn nồng cháy mãi. Hoá thân vô lượng kiếp, kiếp này nào hai, trên thâm cỏ “không tánh”. Trong mỗi con người chúng ta, dù với bất cứ hình dạng nào, thì Tánh Phật vẫn tròn đầy, chỉ cần “ quay đầu hồi ngạn”, bển bờ có đó.

Mùa Thu đã mang áo nhấn nhục, diễm nhiên, tự tại và thiên định trong sự chuyển hoá để cho đời những hình ảnh sẽ chia thật đẹp. Giá trị đích thực của cuộc chuyển mình, đặt nặng trên mình Thu, như đặt gánh nặng trên vai của Tuổi trẻ, Lý tưởng và Tình yêu, vì cuộc đời. Đau khổ làm chúng ta trưởng thành, có giông bão làm chúng ta gần gũi nhau, để chia sẻ tình thương và hạnh phúc, bất hạnh tạo thành tiếng nói chung để bảo vệ môi trường, môi sinh, sinh mệnh con người. Tất cả mọi triết thuyết đều không có giá trị bằng sinh mệnh con người, và tất cả muôn loài đều có mặt trên vai người mang chiếc áo cô đơn, trong cái tâm mở rộng, trọng bốn ân, tri ân và báo đáp.... và nguyện lớn được nuôi dưỡng, thao thức ..

*Bàn tay đó trở thành Thiên thủ
hạnh Viên thông chuyển hoá mê tâm
tai lắng nghe giúp đời qua bể khổ*

đôi mắt tỏ đưa người về nẻo sáng..

Chúng ta từng đi đây đó để tham vấn Phật Pháp và tu học. Chúng ta cũng từng được trao tay cho đèn tuệ đang thấp sáng, có an lạc, có hạnh phúc, có từ bi ...nhưng, cõi Tịnh độ được thiết lập, không phải là nơi chốn nào đó, mà trong tâm mỗi người, và cần được đem về nhà để thấp sáng, san sẻ cho những người chung quanh. Không có bất kỳ vị Thầy nào muốn cho người hành giả chỉ thấp sáng ngọn đèn Tuệ chỉ ở nơi chốn tu học, mà cần phải thấp sáng mãi và ở mọi nơi chốn, vì đạo Phật là đạo sống, sống trực tâm, sống thực như lời đức Phật dạy. Nếu quên điều này, bám víu vào địa dư, không gian, hoàn cảnh v.v..., mà khi trở về với tâm, về với người thân, gia đình, mà ngọn đèn tuệ bị tắt ngúm trên đường, thì sự đau khổ và bất hạnh, bất an vẫn luôn còn mãi trong ta và ảnh hưởng đến người chung quanh, dù là chúng ta có mang tâm nguyện chia sẻ. Gia tài không có, ta không thể chia sẻ, đùm bọc được cho bất cứ ai, để cùng chung hưởng.

Chúng ta thường than thân trách phận, nghiệp lực nặng nề, nên đời sống quá nhiều khổ cực, lo toan, nhiều khi mất ăn mất ngủ...như tôi vẫn thường có, để rồi kêu gào lên *“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi. Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mết. Trên hai vai ta đôi vàng nhật nguyệt. Rơi suốt trăm năm một cõi đi về ...”*, trong khi thực sự là chúng ta không đi, không về, mà đứng một chỗ, không biến hoá, chuyển tâm, nên ôm trong mình những khổ đau, bất an, không tự tại. Sự trở về là lòng kham nhẫn, xả ly, sống hiện tại trên đôi chân trần, nắm tâm trong chánh niệm và trong từng giây phút hiện tại, thì cõi bất an, vọng niệm sẽ không có mặt, còn chẳng là cõi đi về chân thật, ý nghĩa, sống thực, hoàn thiện chính mình và người.

Nằm trong bối cảnh của mùa Lễ Tạ Ơn, sống động bởi sự khuyến khích mua sắm, tiệc tùng v.v...Người con Phật chia sẻ với Mùa Lễ, vì trong mỗi người con Phật đều hàng mang nặng bốn ân với cuộc đời. Nhưng sự tàn sát các sinh vật còn đó, lũ lụt còn đây, thiên tai, nhân tai, động đất, chiến tranh vẫn còn rền vang mãi ở mọi nơi và ngay chính trong tâm mọi người, với bao nhiêu là “điên đảo mộng tưởng” gây thành thảm cảnh bi đát cho nhân loại. Xin thành kính cầu nguyện cho:

- Thiên nhiên được bảo vệ, môi trường được xây dựng, rừng xanh được trồng lại, tạo thành không khí trong lành cho vũ trụ.
- Lò lửa chiến tranh được dập tắt, mọi hận thù đều không có mặt để cho nhân loại sống được an lành, hạnh phúc.
- Bữa ăn trên bàn của mọi người giảm thiểu sinh mạng của các loài sinh vật, để cho trái đất được ấm lại, mọi loài đều thông dong.
- Cầu xin cho giáo Pháp của đức Phật được lan truyền khắp mọi nơi chốn, và cùng chung các tôn giáo khác, đem tình yêu thương thực sự để cứu giúp nhân loại qua cơn bĩ cực, và đem trí tuệ để chỉ rõ đường mê, về nẻo chánh ...thoát khỏi khổ đau.

Thưa bạn, là người học hạnh yếu kém, biết được chút ít về Phật Pháp so với rừng giáo Pháp bao la. Tôi cũng đã từng đau khổ, bất hạnh và khóc. Có

người hỏi là: Anh mà cũng khóc nữa sao? Thừa vâng, tôi còn khóc nhiều hơn ai tưởng, nếu có hồ chứa, sẽ đong đầy, lai láng như nước của biển hồ. Tôi cũng từng than thân, trách phận, buồn phiền, mất ăn mất ngủ. Xin đừng hỏi tôi là anh mà cũng như vậy ư?- Đúng, may mà không ngăn bờ đắp đê lại, nếu không cũng sẽ gây nên những cơn địa chấn, động đất.

Nhưng, nước mắt đã rửa sạch đôi mắt để nhìn tỏ cuộc đời vô thường và nước mắt cũng tưới tắm cho mảnh đất tâm được màu mỡ, tăng trưởng hạnh lành, khơi dậy Phật chất có mặt, dù là còn hạn hẹp, ốm yếu. Những sự bất an làm cho bừng tỉnh qua suy niệm, quán chiếu, thiền định để nhìn rõ mặt mũi khổ đau. Tuy nhiên, vì là người ít học, xin được ghi lại những lời thô thiển tự đáy lòng, và trong tâm vẫn hoài mang lý tưởng làm được gì đó cho cuộc đời, nhưng do vẫn còn nhiều khiếm khuyết, nên những dòng chữ ghi lại, dù là có là gì hoặc không trung thực với chính con người mình, nhưng vẫn như là một ước muốn, lòng mong mỏi, hy vọng của một con người muốn thực hiện. Xin được mạn phép, kính chia sẻ cùng tất cả mọi người, nhân ngày Lễ Tạ Ơn (Happy Thanksgiving)- *dù bạn có đồng ý hay không*, với tấm lòng quý kính, trân trọng và kính chúc tất cả mọi người tìm được Tánh Phật trong mình, để sống đời sống An lạc & Hạnh phúc cho mình, cho gia đình và cho thiên nhiên....

Thành kính chia sẻ và ước vọng,

Viết xong ngày 25 tháng 11 năm 2010.

Ngày Lễ Tạ Ơn (Happy Thanksgiving)

